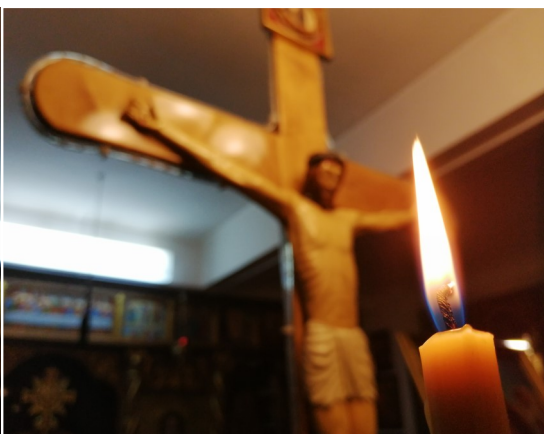

Deniile

Prin caracterul și conținutul lor, **deniile** sunt slujbe unicate în cultul divin ortodox. Cuvântul *denie* vine de la slavonescul *vdenie* care indică o slujbă nocturnă. Mai precis, Denia este Utrenia (slujba de dimineață) de a doua zi și se săvârșește seara, în ajun, în următoarele zile din Postul Mare: miercuri și vineri din **săptămâna a cincea**, precum și în toate zilele de rând din **Săptămâna Patimilor**, începând din seara Floriilor. După tipicul bisericesc, denia nu începe seara, ci la ceasul al șaptelea din noapte, adică la miezul nopții (acest lucru este menționat în Triod la Utrenia din Sfânta și Marea zi Joi și la Utrenia Prohodului Domnului).

O mărturie pentru acest moment al zilei este **troparul “Iată Mirele vine la miezul nopții”**, supranumit și **troparul Miezonopticii**. Apoi, la sfârșitul

deniei găsim rugăciunea “Învrednicește-ne Doamne în ziua aceasta”, tocmai pentru că se apropie răsăritul soarelui. Astăzi, deniile încep seara, ca pogorământ pentru neputința privegherii, și aceasta ca excepție, nu ca regulă.

Această slujbă se săvârșește singură, fiind deosebită de Priveghere, care se săvârșește tot seara, dar este formată din

combinarea a trei slujbe (Vecernia, Litia, Utrenia). Deniile de miercuri și vineri din săptămâna a cincea a Postului Mare se caracterizează prin faptul că în prima se citește în întregime Canonul cel Mare al Sfântului Andrei Criteanul în locul Canoanelor, iar în a doua, că slujba are în plus **Acatistul Bunei Vestiri**, citit alternativ cu catismele de rând și cu primele șase ode din canoanele zilei. Deniile din Săptămâna Patimilor se oficiază după rânduiala Utreniei zilelor de rând din **Postul Mare**, cu deosebirea că au Evanghelie (de aceea preotul îmbracă, pe lângă epitrahil, și felonul).

Părintele Ioan Valentin Istrati ne subliniază într-o recenzie la cartea “Deniile din Postul Mare” că ele prezintă imnografic și doxologic (adică prin prin cântări de slăvire a lui Dumnezeu) toată teologia Bisericii, prin care omul credincios se poate curăți, lumina și îndumnezei. Deniile cheamă la pocăință, smerenie, introspecție critică, realism duhovnicesc, discernământ valoric, confirmă credințioșia omului la ritmul liturgic al sărbătorilor și Tainelor Bisericii și dăruiește accesibilitate și spirit de sinteză celor ce o cercetează în afara slujbelor.

Lumânarea aprinsă de credincioși în biserică, la deniile din Săptămâna Patimilor, este purtată în mână până acasă, ca **arvună a luminii Învierii**, ca semn că rostul și folosul slujbei deniilor este acela de a aduna în timpul Postului lumină în suflet spre a ne bucura de lumina cea mare și deplină a Sfințelor Paști.

Prohodul Domnului

În Sfânta și Marea Vineri, în bisericile ortodoxe se săvârșește Denia Prohodului Domnului. Imnul care se cântă în cadrul acestei slujbe a fost tipărit pentru prima dată în țara noastră pe 6 februarie 1836, de către ieromonahul Macarie, prin purtarea de grijă a Episcopului Chesarie al Buzăului. Textul Prohodului, numit de marele teolog rus Serghei Bulgakov “geniul creației liturgice ortodoxe”, este alcătuit din trei părți de câte 73, 60, respectiv 43 de strofe și surprinde diferite imagini ale pogorării de pe Cruce și înmormântării Domnului.

Prohodul Domnului este **cântecul de plângere** pentru Fiul lui Dumnezeu Întrupat, Care de bunăvoie S-a jertfit pentru întregul neam omenesc, și o **invitație** către Învierea Sa, o prefigurare a învierii tuturor.

Paisie de la Neamț
Autobiografia
și Viețile unui stareț
urmate de Așezăminte și alte texte

Recomandări de suflet:

Paisie de la Neamț Autobiografia și Viețile unui stareț urmate de Așezăminte și alte texte

Cartea de față este **autobiografia Starețului Paisie al Mănăstirii Neamț** încadrată de câteva texte: o traducere adaptată de către diaconul Ioan Ică jr a introducerii preotului Elia Citterio la ediția italiană:

Paisij Veličkovskij, *Autobiografia di uno staretz*, introduzione, traduzione e note della comunità dei Fratelli Contemplativi di Gesù, Edizioni Scritti Monastici, Abazia di Praglia, 1988 și alte două referate ale diaconului Ioan Ică jr: *Posteritatea românească a paisianismului și dilemele ei* și *Odiseea editării scrierilor paisiene*. După autobiografia propriu-zisă urmează prezentările vieții starețului Paisie scrise de Mitrofan schimonahul, Vitalie Monahul și Grigorie Dascălul și Cronica sfârșitului pământesc și îngropării starețului Paisie, Slujba Sfântului, regulamentele monahale paisiene: *Așezământul vechi de la Dragomirna (1626)*, *Așezământul paisian de la Dragomirna (1763)*, *Așezământul paisian de la Secu (1778)* și alte texte referitoare la activitatea și viața Sfântului Paisie.

Cartea "Autobiografia și Viețile unui stareț" a fost publicată de Editura Deisis, la Sibiu, în anul 2015.

Sărbători:

Cinstirea Sfintei Icoane a Maicii Domnului „Siriaca” de la Mănăstirea Ghighiu

Aflat într-o vizită mai lungă în România, Preasfințitul Vasile Samaha, episcop de Serghieopolis din cadrul Patriarhiei Antiohiei, a fost condus la Mănăstirea Ghighiu pe 25 februarie 1958. Cu prilejul acestei vizite, episcopul a dăruit mănăstirii o icoană a Maicii Domnului, veche de peste **patru sute de ani**. În Patriarhia Antiohiei, această icoană a Maicii Domnului era cunoscută sub numele de *Maica Domnului din Bhamdoun* (Liban). Împrejurările în care icoana a ajuns din Liban în Siria la Mitropolitul Vasile Samaha nu se cunosc, dar aceasta datează aproximativ din **secolul al XVI-lea**, este pictată pe lemn de santal și provine din Rusia. Icoana este o reproducere a icoanei Maicii Domnului din Kazan. Este cunoscută pentru **numeroasele minuni** întâmplate în viețile celor care s-au închinat Maicii Domnului înaintea ei. Însuși actul oferirii icoanei a constituit o minune, episcopul Vasile Samaha fiind îndemnat de Maica Domnului, în urma unor descoperiri cerești, să o aducă la Ghighiu.

În ședința din 15 februarie 2018, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a aprobat înscrierea în calendar, începând cu anul 2019, a cinstirii Sfintei Icoane a Maicii Domnului "Siriaca" de la Mănăstirea Ghighiu în ziua praznicului Izvorului Tămăduirii.

În acest an cinstirea icoanei "Siriaca" se săvârșește vineri, 29 aprilie.

Semnele din calendar: Abrevierile (VII)

Mc. - Mucenic

În calendar, termenul *Mucenic* indică persoana care și-a dat viața mărturisind pe Iisus Hristos în condiții deosebite. Mucenicii sunt **primii sfinți** ai Bisericii. Cel mai adesea mucenicii au fost cinstiți ca sfinți imediat după moarte. Primii mucenici au fost Sfântul Ioan Botezătorul, văzut de Tradiția Bisericii la granița între Vechiul și Noul Testament, și Sfântul Ștefan, unul din cei șapte diaconi, și "întâiul mucenic".

Rânduiești:

Slujba Sfântului Gheorghe în 2022

Atunci când sărbătoarea Sfântului Gheorghe este înscrisă în săptămâna Sfințelor Pătimiri, **slujba acesteia se mută imediat după Înviere**, fiindcă Săptămâna care precede Paștile este cea mai intensă perioadă duhovnicească din an, dedicată exclusiv pregătirii pentru Învierea Domnului.

Această situație liturgică s-a petrecut și în anul 2011.

